

ДОПИСИВАЋЕМО СЕ

Ову причу ми је испричао мој пријатељ Цоне и молио ме да је не пусти у промет неко време, док се страсти не смире, јер је малена о којој је реч у причи у међувремену толико порасла да се он силно бојао како би могла нешто да му напакости, ако само открије да је он дуго, дуго, био заљубљен у њу и да је и сада воли, али не сме никоме да каже, јер се боји покојне жене. Прича потиче из ере када је земљом харала болест која је била позната под именом facebook.

Цоне прича, а ја пишем.

Пре извесног времена, недуго, нађох једну девојчицу. Миц по миц и зближисмо се на тој даљини, која и није нека даљина за овакве особе, какве смо малена и ја. Фејс је то. Мада, и на фејсу човек може да се оклизне, да падне, да се распучи, горе него на леду. Него да то сада прескочимо, пустимо те ружне примисли. Прође неко време, мени је све то ушло у главу и на сва друга места где то може да уђе. Идем тако шумо-глав, не видим никога, не чујем никога, не зарезујем никога, не марим ни за шта. И даље сам такав. Она каже да се то и њој догађа. На крају писма обавезно ми метне оно црвено срце, а мене то страшно пали. И још ми каже, Ја Вас стварно волим, па нека се цео свет окрене наопако. Тако ми каже, не знам за свет, али мени се све окренуло. Више и не разликујем, шта је лице, а шта је наличје. Кад устанем лицкам се као нека баба, па бријање, креме и кремице, лосиони, парфемеи, све то пре него седнем уз компјутер, она ме не види, али ја хоћу да будем леп за њу. Када све то посвршавам, обучем се, дотерам се, нисам се тако облачио ни када сам био момак за женидбу. Изађем као нешто да купим у продавници иза угла и заборавим шта сам оно хтео. Луњам улицама бесциљно, пролазници се подгуркују, видим да се нешто домунђавају, чуде се људи, разговарам сам са собом, чудим се и ја, они се чуде мени, ја се чудим њима, чудим се и сам себи како све то издржавам, а пријатељи се чуде што сам полудео, као да им се то никада није десило, а можда и није. Заљубљен човек сав се изгуби, а заљубљена жена отвара небо. Сретох јуче једног пријатеља, кажем му шта ми се догађа, а он ће: Ма видим ја да ти ниси онај. Не знам шта ми би, нисам дотле имао тај обичај, али овај пут ми се, ево, десило, извадих телефон и показах му видео снимак, насмејана, лепа девојчица, да ти памет стане, као што се мени десило, он заврте главом, па каже, Цоне, па ова је млада, колико има година, Тридест пет, нашалим се ја, а он, Аууу, јадни Цоне, па шта ћеш да радиш са њом, насмејах се, очински га потапшах по рамену и рекох му, Дописиваћемо се.

ЗАШТО МЕ СТАЛНО БОЛИ ГЛАВА

Био сам горе у селу. Празно. Држава је затворила наше село. Затварају редом. Само да знате, игра мечка код стринини, па дође и код чичини. Моји пријатељи гледају на фотографијама пропаст. Један ми каже, Плаче ми се... Други само ћуте, стегло их за гушу. А ја, шта да вам кажем, шта има ту да се каже. Али ево је она од јуче, каже нисам ти рекла, Ја сам из твог краја. Зашто ми то говори, само да ме чачка. Ионако нисам могао спавам. Легнем синоћ, оно ми се све врти, не могу да склопим мисао, само мо-там. Ћутим и куњам, као бесно псето. Жена види, избегава да ми нешто каже. Горко ми у устима. Отпада онај малтер са цркве Св. Николаја, а ја се пипам за главу, мислим да ми отпада са главе, па се тргнем. И све тако. Само се себам.

Устанем. Као, сетим се једне књиге, Конфуције, Лаоце, Чуангце. Кад год ми је тешко, тамо нађем нешто да ме смири. Али не знам где сам оставио књигу. И увек кад не могу да нађем неку књигу, најчешће је о књизи реч, али и неке друге ствари, ја оптужим жену, Ти си је негде склонила, а она, Можда када сам брисала прашину... Али сада ње нема. Нема је жена, па нема ни књиге. Ко ће сада да нађе књигу, као да су она тројица отишла чак у Кину. Ма, она жута књига, тачно знам да је ту била. А када је то било, када је ту била, то не знам. Где ли је сада та књига. Идем тако блесав из собе у собу. Књиге свуда по столу и по патосу, поред кревета... Ништа чудно, увек је тако било, ништа необично. Ако је тако, ја знам да нађем сваку књигу, и када је мрак. Тако је било, сада тражим, тражим, па седнем да се издувам. Није од умора, од беса. Кренем поново у потрагу. Саплетем се, нешто сам оборио. Не секирајте се, није кинеска ваза. Шерпа. Кад је то прилупало, ево је газдарица, Па шта сада тумараш, видиш колико је сати, Знам, него тражим Лаоцеа, Ту је, не брини, зар ти баш сада треба, хајде легни, Ма, само да видим нешто, Добро, ево подигни ове књиге. Погледам, Кортасар, Лаоце, Песоа,... Питам, Па што си то ту ставила, Ко ће ту да их нађе, Хајде, хајде, узми ту књигу, видиш да сам притисла паприке, ти волиш пеглане паприке. Ето, тако ми и треба, као да нисам могао да понесем један камен из Великог Боњинца. Понео сам само тврду главу. Носим у њој своју цркву са које отпада малтер. А моји пријатељи се чуде, зашто ме стално боли глава.

ТАКО СВАКЕ ВЕЧЕРИ

Вратила се. Не каже где је била. Нико је ништа и не пита. Дигла нос. Неки кажу, она-ко заједљиво, ишла је госпођа на море, ко зна с ким је сада ишла. Прошле године је испратила мужа, а сад на море. Онај јој није био добар. Једва је чекала да га испрати. Руку на срце, поштено га је испратила. Три попа су се саплитала, јер су им се мантије умотавале око ногу, на свакој раскрсници су мрсили, како је и ред. А и она се сита исплакала, не за њим, плакала је над својом судбином. Али изгледа има Бога, или она има среће. Кад некога хоће. Поједине жене се убише, и никоме ништа, а она, погледај каква је. Угојила се као мечка. Шта ли ти мушкарци виде, где су им очи. Променила је

и фризуру. Није више ни црнка, офарбала косу у плаво. Светло плаво, очи црне. Шминка дискретна, рекао јој неко да садашњи мужеви воле то. Не воле много када се жена нафрака. То имају код куће. Уосталом, која се жена шминка за свога мужа. Невероватно, како је окретна, не смета јој тежина. А и хаљине су сада друкчије. Покрију све, закамуфлирају, не види се дебљина. Нарочито је важно да се не види да има дебеле ноге. А нису лепе ни танке ноге, па да жена изгледа као коза. Све треба да буде онако, како треба. Све то слушам овде, онде, а када чујем, у стомаку почне нешто да ми ври, а у грудима нешто штреча, ипак се уздржим да им кажем да је била са мном на мору. Што да не? Шта је ту лоше? Ми смо слободни људи? Треба ли да изигравамо или да живимо као два вампира. Чаршији би то више одговарало. Натераће ме да се одселим. Отићи ћу у неку већу варош. Дошло је време да човек може да буде сам само ако живи у великој вароши. Има тамо и оних великих кућа, ко зна колико имају спратова те кућерине, пуне су људи, и нико никога не зарезује, сваки човек живи сам. Па и жене, дабоме. То сада није ништа. Живи жена сама и сама води своје домаћинство. За ручак, чај са витаминима, за ручак, витамини са чајем, за вечеру, антидепресиви, са мало лаганог чаја, да може да заспи. Има све, и тв, и пи-си. Зависи до чега јој је. Седне, отвори пошту, затвори пошту, отвори претраге, отвори фејс. Гађа некога. Када га погоди, отвара причу. У ствари две одједном. Једну прича са собом, псује онога тамо, коментарише, убацује фотке, препишује из новина, из књига из часописа, са гугла, и нема двојке, а ни кеца, пушта музику, смеје се ономе тамо и себи, наравно он то не види, а другу причу пише ономе тамо, он види само гладац, тј. сличицу коју је истакла само за њега. А шта ради он, онај тамо? А то сам ја. Па и он ради исто. Одлично се слажу. Иду често на море, скоро сваке вечери. Воле море и она и он. Он не воли зиму. Њој не смета зима, али ако он запне, ићи ће и она на море. Тако скоро сваке вечери, погну се на фејс и возе до дубоко у ноћ. А сутра се ради. Ради ко ради, ко не ради, не ради. Спава до подне, па устане да се одмори.